

רוצה לתבוע לדין את ביגלל פירסום ערבי

יעקב שרת
תמלוגים למישפחה

בנו של ראש-המשלה בתו של שר-הפנים

בנו של ראש ממשלת-ישראל נאבק עם בתו של שר-הפנים הישראלי בבית-דין אמריקאי בגלל ספר שהוציא אירגון ערבי. זה נשמע כאגדה, אבל זה מתרחש במציאות. המאבק החל לפני כמה חודשים, כאשר נודע כי אירגון בוגרי-האוניברסיטות האמריקאיים-ערביים מתכוון לפרסם סיפור המבוסס על יומניו של משה שרת, מי שהיה שר-החוץ הראשון של ישראל וראש-הממשלה השני שלה. את הסיפור כתבה ליוויה רוקח, בתו של ישראל רוקח, שכינה כשר-הפנים בממשלתו של שרת.

להאיר שמונה פרשות משנות ה-50. ליוויה רוקח עשתה עבודה נכיה. כל מובאותיה הן אמיתיות. היא גם לא הוציאה דברים מהקשרם, ולא ציטטה אותם בצורה הנוגדת את כוונת בעל-היום. לאדם המורגל לתעמולה הישראלית, עלולה להיות למובאות אלה השפעה מהממת. תרומתה של רוקח אינה מצטמצמת בבחירת המובאות. היא מוסיפה עליהן את השקפתה הפוליטית. היא טוענת כי ישראל היתה מלכתחילה מדינה טרוריסטית, שזממה תמיד לחמם את הגבולות כדי לגרום למילחמות שבהן תוכל לכבוש שטחים חדשים. הציונות כולה היא, בעיני

יומן שורת לעורבים

משה שרת
הבו זועט

תרתיע את האירגון, הרי טעו. התוצאה היתה הפוכה. העסקנים הערביים-האמריקאיים החישו את הוצאת הסיפור, צירפו אליו הקדמה שבה הזכירו את האיום המישפטי הישראלי והצדיקו את הפירסום. בין השאר טענו כי: ● האירגון הוא גוף חינוכי שלא-לצורך-צבירת-רווחים, ואינו מתכוון לנצל את הפירסום לצרכים מישפטיים. ● העניין נוגע ל"זכות הציבור לדעת", המובטחת בחוק האמריקאי. ● הקטעים מיומני שרת, המובאים בסיפור, אינם מגיעים לכדי אחוז אחד של היוםנים. ● הערך המיסחרי של היצירה המקורית לא ייפגע מפירסום המובאות בסיפור. לפני כמה שבועות הופיע הסיפור, הנושא את השם הטרוריסט הקדוש של ישראל, אל שמה של ליוויה רוקח, שאינו ידוע בארצות-הברית, צורף שם מפורסם הרבה יותר. הפרופסור היהודי נועם חומסקי, הנחשב כגאון בשטח תורת-הלשון, כתב לסיפורן מבוא נוסף. חומסקי, שהיה בנעוריו חבר בקיבוץ של השומר-הצעיר בארץ, הוא איש השמאל האמריקאי, הדוגל ברעיון של מדינה דו-לאומית בארץ. כאשר הופיע הסיפור, ביקש שרת-הבן להגיש מישפטי

דוד בן-גוריון
התוכנית מתגלה

ליוויה מגדירה את עצמה בסיפורן כ"סופרת ועיתונאית איטלקיה, ממוצא פלסטיני" (ראה יומן אישי).

מקיבה

עד ביירות

המחקר ההיסטורי שלה מטפל בפרוטרוט בפרשות הבאות, תוך שימוש נדיב בקטעים מיומני שרת: ● פעולות התגמול. המובאות של שרת מוכיחות כי פעולות אלה לא היו מעולם פעולות נקם או גמול, כפי שהתיימרו להיות, אלא נבעו ממדיניות מכוונת של דוד בן-גוריון ומשה דיין לחמם את הגבול, להכנה למלחמה וכדי להבריא ולפור את הפלטים הפלסטיניים, שחיו במחנות בקירבת הגבול. במובאות מספר שרת שהנשיא יצחק בן-צבי קיווה להתקפה מצרית, כדי שישראל תוכל לכבוש את חצי-האי סיני. שרת מגלה כי גם התקריות בגבול הסורי נבעו כולן מיוזמה ישראלית. שרת מפרט בהרחבה את הנסיבות שבהן ערכה היחידה 101, בפיקודו של אריק שרון, את מרחץ-הדמים הנתעב בכפר קיביה, שבו נהרגו 56 כפריים ערביים חפים-מפשע, רובם נשים וילדים. הוא מספר כיצד (המשך בעמוד 52)

ישראל רוקח
הבת מורדת

פט נגד המוציא-איש לאור, אך אם ציפה שמישרד-החוץ ימשיך לסייע לו בכך, התאכזב. מדינאי ירושלים החליטו כי תהיה זאת טעות ממדרגה-ראשונה להגיש מישפט נגד הפצת הסיפור, כי הדבר יעניק לו פירסום-תרבותי. על כן החליטו לעבור עליו בשתיקה — לצערם של המו"לים הערביים, שציפו, כנראה, לעורה ישראלית זו. הסיבות מכל העניין היתה מישפחת שרת, שלא יכלה להגיש מישפט כדי להשיג תמלוגים כספיים. למרות שכתרת-המישנה של הסיפורן מכריזה שזהו "מחקר המבוסס על היומן האישי של שרת ומיסמכים אחרים", הסיפורן משתמש במובאות מיומני שרת כדי

פירסומת

על-ידי מישפט

את "יומני שרת" ערך בנו, יעקוב ("קובה") שרת. כשפירסם מיסמך חושפני זה, המגלה רבים מן הסודות הכמוסים ביותר של תקופת בן-גוריון-שרת, ידע כי אי-אפשר להגביל את ידיעת הדברים בגבולות הארץ. חומר-נפץ כזה, המפוצץ כמה מן האגדות המקודשות ביותר של התעמולה הישראלית, היה מוכרח לעורר הדים גם בארצות אחרות, אך חרה לשרת-הבן כי איש לא ייקש ממנו רשות לפירסום הספר. עוד יותר חרה לו שהפירסום נעשה בידי אירגון ערבי. בעזרת מישרד-החוץ הישראלי, שאביו עמד בראשו במשך שמונה שנים, שכר שרת עורך-דין אמריקאי נודע, מארטיין נובאק, הפרקליט פנה אל האירגון הערבי ותבע ממנו להימנע מפירסום הספר, בטענה שזה פוגע בזכר יותיהוצרים של המישפחה ובאינטרסים הכלכליים שלה. הפרקליט לא הזכיר, כמובן, כי למישרד-החוץ הישראלי יש עניין חיוני במניעת הפירסום, העלול לפגוע קשה בתעמולה הישראלית בעולם. אס קיוו אנשי המישרד ויעקוב שרת כי האזהרה